

Sy-li spěval,
Pilnje dželač,
Strowja če
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróchny
Napoj móchny
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Čerstwo. č da.

Njech ty spěwač
Swérne dželač
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočni ty.

Z njebes mana
Njech si khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokrew če.

Sserbske njedželske lopjeno.

W Budyschinje, 4. januara 1925.

Číšcež a naklad Smolerjez knihczischčezenje a knihačenje sap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wułhadza lóždu žobotu a płaże na měsaz 15 slotych pjenježlow.

Sswjedzeń tſjoch kralow.

Math. 2, 1—14.

Sswjedzeń tſjoch kralow dženža žwyczimy. My móžemy tutón žwiedzeń hodowny žwiedzeń pohanow mjenowacž. Hodowny žwiedzeń je nam prénich wérjazých s israelskeho luda pokasał, tych pastyrjow w Bethlehemskich honach. Sswjedzeń tſjoch kralow nam prénich pohanow pokasuje, kiz ho k temu Šenjeſej modla. Bóh žam je w naszej dženžniszej epistoli psches ert žwiaſteho profety Jesajaſha pschipowědał: „Twoji žynojo budža s dalaſka pschińcž.” Tež pohanajo wjedzachu, so dyrbi ho w žubjennym kraju jedyn kral narodzicž, kiz budže ſebi wschitke kraje ſemje podczížnycz. Tež woni czakachu na teho, kotrehož běſche Bóh pschihotował jako žwětlo, roszwěcziež tych pohanow. Tak běſche wožebje w tych krajach, hdzež běchu Židža w jaſtwje ſedželi, hdzež běſche žwiaty profeta Daniel tak někotre ſjewjenje Bože pschipowědał. Woni běchu žubjenje Bileawa žlyſcheli: „Hwëſda budže s Jakuba ſeńcž a prut s Izraela stanjež”, a woni běchu tuto žubjenje twjerdze w žwojej wutrobje ſhowali. — Czi mudri s rańscheho kraja běchu hwësdowwuczeni a husto k njebiežam ſhadowachu, so býchu někajke ſnamjo ſa narod židowskeho krala poſnali. A hlej, na dobo widzachu w noz̄y kražnu hwëſdu, kajkuž njeběchu ženje predy widželi. Tich wutroba je połna wježela a jim praji: to je ta hwëſda židowskeho krala, kotrehož wočakujemy. A hnydom woni do židowskeho kraja czehnjechu, so býchu jeho pytali a namakali. A w tym móža woni nam s pschikladowm bycž. Tehodla čzemj ſebi bliże roſpomniež:

1. kaf czi mudri s rańscheho kraja teho Šenjeſa pytaju a namakaju, a
2. ſchto manž my wot nich wutnycz.

I.

Kak žwěru ſu czi mudri s rańscheho kraja teho Šenjeſa pytali! Běſche daloki pucž wot jich domiñny do Jerusalema. A niz jenož daloki pucž, ale tež straschny, wobeżežny pucž. Pschedež w tamnych czakach wschudżom rubježnizy ſakachu, so býchu pucžowarjow morili. A tola ſu woni to straschnye, wobeżežne pucžowanie na ho wſali. Woni spominachu na ſłowo žwiateho profety Jesajaſha: „Stawaj a rožwětluj ho; pschetož twoje žwětlo pschindže a ta kražnosé teho Šenjeſa ſchadža na tebi.” A jało woni hwëſdu teho Šenjeſa widzachu, džechu woni žhwatayzy, so býchu žwětlo tych pohanow pytali, a do Jerusalema a Bethlehemia czehnjechu. — A mň? My nimam tajki daloki pucž hicž, so býchmy žwojego Šenjeſa a Sbóžnika namakali, a tola, kaf mało je jich, kiz jeho pytaju. Czi mudri w naschin ſekcze ſ dalokeho rańscheho kraja pschińdu, a my, kotsiž ſmý tak bliſko žwojego Sbóžnika, tak husto njeſchińdem. — Czi mudri s rańscheho kraja pschińdu a pytaju teho Šenjeſa, runjež maja woni jenož jara male ſjewjenje. Taſko woni do Jerusalema pschińdechu, džachu: „Hdze je tón nowonarodženy kral Židow? Pschetož ſmý jeho hwëſdu widželi w rańschin kraju a ſmý pschischli, ho k njeemu modlicž.” Hwëſda bě jím pucž ſe Ŝchrystuſzej pokasała, a w tutej hwëſdze běchu ſnamjo teho Šenjeſa poſnali. Woni ho njeprasheju, hacž je ho tón kral tych Židow narodzil, ale w twjerdej wérje ho prasheju: „Hdze je tón nowonarodženy kral Židow?” Woni běchu pschedźwiedczęni, ſo je ta hwëſda jím tón prawy pucž pokasała. Wopravdze, tajku twjerdu wérku dyrbimy čeſcziež a žhwatycz; pschetož tajku žwětnosé we wérje husto pola naž njenamakanty. — Gładajcze tam na tych Židow w Jerusalemie! Woni maja wjele wjetſche a

lēpsche s̄jewjenje, hac̄ c̄i mudri s̄ rānscheho kraja. A tola, kajka njevēra knježi pola nich! Kaf běchu ſo wot Boha wotdželili! — Haj, c̄i mudri s̄ rānscheho kraja běchu psches hnadu teho Knjesa ſwój wothknjeny kónz dozpili, woni běchu teho Sbóžnika namakali, a wježele ſažo do ſwojeho kraja czechnječi.

II.

Schtó mamy my wot nich wuknycz? Tež my, moji lubi, dyrbimy teho Knjesa phtaež, potom jeho tež namakamy. Sa naž njeje tak wobežne, teho Knjesa namakacž; pschetož my mamy mózniſche profetiſke ſlowo, a my na tym derje cžinicze, ſo na njo ſedzbuječe, jako na ſwězu, kotaž w czemnym ſucze ſwěczi, hac̄ by ſo džen ſazhvital a jutrna hveſda ſkhadžala we waſchich wutrobach. O pytaj tež th teho Knjesa! Abo maſch th w tebi ſe ſamkneje mož ſbožo wutroby, kif tuwjerde ſteji? Je twoja duſcha zyle ſtrotva a twoje ſwědomje zyle ſpoſojom, dokež žadny hréch cze njewobſkorži? — C̄i mudri s̄ rānscheho kraja cžujach, kaf maš moža ſwětne ſubla najhlubſche žadanje duſche ſpoſojicž, kaf jara jim wopravdžit mér wutroby bjes teho Sbóžnika pobrachuje. Tehodla pytaj tež th teho Knjesa! Pytaj jeho w ſwiatym pižmje, w Božim domje, w ſwěrnej modlitwje, w Božim wotkaſanju! Pytaj teho Sbóžnika ſwěta, w koſtrymž je ſbóžna hnada Boža ſkhadžala wſchitkim ežlowjekam. Staj ſwoje zyle doŵerjenje na Jeſužowu hnadu; džerž ſo zyle jeho, kif je twój ſbóžnik a wumozník! Na njeho staj ſwoju nadžiju ſa ſiwojenje a wumrjecze! W nim budžesč wotpočink a mér namakacž ſa ſwoju duſchu, a ſbóžna wježeloſcz twoju wutrobu roſhwětli, kaf něhdý wutrobu tých mudrych s̄ rānscheho kraja.

Kaf požylni a troſchtuje naž tajka ſbóžna wježeloſcz! Hrēch je wſchal pschezo hiſheče w naschich wutrobach živý, ale našch Sbóžnik pomha nami psches ſwojateho duša, pschecžiwo hrēchej wojovacž a dobycž. Husto wſchal czežke tycchnoscze naž ežwiluſia; ſa taſ někotreho je ſapocžat' noweho ſeta czežki a połny staroſczow, ale našch Sbóžnik nam hnadiu naſcheho njebjeskeho Wótza pschipoweda, a ſchtóž je ſwěrnej ſuboceče Božjeje wěſty, tón tež w ežejkach a ſrudnych ežahach praji: „Moja duſcha je ſi měrom w Bosy, kif mi pomha.“ My wſchitzh dyrbimy wumrjecž, ale našch Sbóžnik je bojoſcz knjercze wot naž wſal a wumrjecze ſi ſbóžnemu dobycžu pschekražniſ. — Alle, moji lubi, hdž ſmí teho Knjesa namakali, hdž ſmí wježeli w ſwojej wěrje, potom čzemž tež ſobu pomhacž, ſo býchu tež pôhanovo wježolu powěſcz wot Božej hnade w Chrystuſu Jeſužu ſhonili! Šswiedžen tých kralow je miſionift ſwiedžen a dyrbí ſubocež ſa miſioniftwo w naschich wutrobach ſbudžicž. — Kaf ſrudnje ſteji poła pôhanow! Woní khodža bjes ſwětla wěrnoſce. Kajka bludnoſcz, ſo ſu woní ſtworjenje na město wſchekomózneho ſtworicežela ſtajili, a ſo woní ſbožo a pomoz wot němych pschibohow wocžatua. Woní khodža bjes ſwětla hnady. Tehodla ſo ſlych dušow boja a ſu wſchědnie w njeměrnoſci živi. — Woní khodža bjes ſwětla nadžije. Zyle bjes troſchta je wumrjecze pôhanow, kotsiž něčo w herbſtu ſwjetath w ſwětle njewiedža. — A hdž wo kuſlatſtviſe pôhanow, wo jich ežertowſſej ſlužbje, wo jich ſurovoſeži ſbýſchimy, kaf dyrbimy do tola nad tutymi wbohimi ſmiličž, dokež teho njeſnaja, kif je jako ſwětlo pôhanow pschischoſ. Kaf zyle hinač je, hdž pôhanam wocži ſo wotewrja, ſo moža teho Sbóžnika widzeč a ſbóžnu wježeloſcz ſacžuwač! ſo je Jeſuž ſwětlo hnady a ſiwojenja ſa pôhanow, njewobſhwědeža to cži ſchtyri milijonow křeſćijanow ſi pôhanow, kotsiž ſu w naschich dnjach w Afrike a w Afrizy a druhđe wokolo miſionarow ſhromadžen. Rrunjež je jich wjele hiſheče ſlabych we wěrje, jich khodženje a ſadžerjenje je tola hinasche kaf předy, a taſ někotry njeje ani we

czežkim pschesczhanju ſiwoju křeſćijanskemu wěru ſaprěl, ale je wježele ſpěval: „Chrystuſ je moje ſiwojenje.“ — Haj, Jeſuž je ſwětlo pôhanow, to je a wostanje hnadna myſl miſioniftwa a pschecželov miſioniftwa. Komuž ſwětlo Sbóžnika, połne hnady a wěrnoſce, połne troſchta a měra we wutroby ſo býſchicž, tón budže tež we ſiwojim džele miſioniftwo podpjeracž. Husto ſbýſchimy: my mamy tola poła naž doſez hubjeniftwa. To my wſchitzh wěmhy. A běda temu, kif nuſu bratrow ſapomni! Ale tež miſioniftwo njedýrbimy ſapomnicž; pschetož Jeſuž ſam je miſioniftwo pschikafat. Kaf cži mudri s̄ rānscheho kraja to džecžo w ſlobje ſe ſlotom, ſi wyruchom a ſi myrhu wobdarichu a ſo ſi njemu modlaču, taſ čzemž my ſa wbohich pôhanow bohate dary woprowacž a ſa nich ſo modlicž. Čhemž wſchitzh temu Sbóžnik ſiwoje wutroby wotewricž a ſobu pomhacž, ſo ſlónzo teho ſboža, kotrež je w Bethlehemje ſefhadžalo, wſchudžom ſtvečci. Potom budže ſwiedžen tých kralow ſa naž požohnotwanh ſiwojedžen. Hamjeni.

Hodowny býſchicž.

(Poſtracžowanje.)

Wſchispomnjenka ſa tých, kotsiž naſche „Pomhaj Bóh“ ſi tuym prením ežiſlom ſapocžnu ežitačž:

Knjeg a knjeni ſi Haj a ſtaj ſbožownaj ſe ſiwojej jenicžkej džowězicžku Madlenku na ſiwojim dworje a hrodže. ſapocžat' dezembra bě 4 lěta byla. Běchu wježele narodniny ſiwojecžili a ſo hido na hodny wježelili, kotrež we ſiwojim býſchicžu tola rjeñſche hiſchče hacž narodniny, haj, hacž wſchě druhé ſiwojedženje. Tola: dwaj dnjej poſdžiſho bě Madlenka morwa; bě na ſkhodže miſnyla a deſe padnyla. Knjeg ſi Haj a bě kaf na hnou dýrjeny; dwělowaſche na Bosy a nočhyſche ničo wjedžecž wo troſchce, ſi kotrymž ſo mandželska, ſama hľuboko ſrudžena, wo njebožowneho mandželskeho ſtarasche, a tež wo ničim, ſchtož ſo hevat na dworje ſtarasche. Taſ njezmědžesche jemu tež ſchotar wupowědacž, ſo bě pohonež Scholta ſi řebla na huno padnyl a ſebi noſy ſlamal; bě do ſiwojej ſrudobý ſamýſleny býl; ſtejſe tola jeho džowězicžka Lenka na marach. Scholta pak ſo w ſiwojej dwojakej ſrudobje jako prawy křeſćjan troſchtowasche; ſamoſwiesche tež knjeg, kotrýž ſo wo njeho njeſtarasche; — knjeni njebě ničo wo Scholtowym njebožu ſhonila. — Něſhoto dnjow do hód džesche knjeg ſi Haj, wot ſmutskowneho njeměra čerjeny ſi preñjemu rasej ſi ronej ſiwojeho džescža, — hacž dotal bě ſa pižaňskim blidom ſydač, podnórjeny do wobraſa ſiwojej Madlenki. — Duzh na kerchow wufklyſcha ſeſadý murje dweju mužow we roſmolwje. ſo tuteje wufklyſcha ſaſudženje ſiwojeho njepraweho ſadžerjenja w ſrudobje a tež něſhoto wo Scholtowym njebožu a ſežerpliwoſeži. ſo tým bu hinaschi.

Tak ſmutskownje ſi nowa narodžen, wopusčeži ſkónczniſe rowniſchežo a pohrjebniſchežo a wróci ſo po ſamknym pucžu, po kotrymž bě předy ſchol. Domoj pschischedſchi njeſastupi pak do hrodu; džesche psches dwór. ſso wulž ſiwoj, hladachu někotři dželati ſudžo ſa nim. „Knjeg, wopravdže, to je knjeg!“ pschiwola jedyn druhemu. „Hacž budže to nětko ſažo hinač?“

Tak a hinač ſo ludžo praschachu. Powětr donježy ſi tajkeje roſmolý hacž ſi wuſhomaj knjega někotry ſlowa. ſo nich wufklyſcha ſkózbu, ſpodžiwanje, nadžiju.

„Haj, to budže hinač!“ džesche wótsje pschi žebi a sastupi do deleńzy. Džesche po skhodze horje a saklapa žo pola Scholcžiz.

„Dale!“ sawoła nutška něchtón. Tač knjes ſ Haja sastupi, ſhubi Scholcžina ſchęzepku drjewa, kotruž chyžsche runje do kachlow thknyč a sawoła ſe ſtróželemi: „Bože dla, knjes!“

„Dobry wjecžor!“ ſtrowjachu džecži, trochu bojaſniwje.

„Dobry wjecžor, luby knjes ſ Haja!“ sawoła Scholka ſ loža. „To žohnui wam Bóh tón knjes, ſo ſ nam pſchiindžecze!“

Knjes ſ Haja wuhlada žylsy we wocžomaj khoreho a wi- džesche, tač je jeho žona tač storhana a džecži tač khudusichy ſwoble- kane. Kto jeho ſ nutrobje. „Scholka!“ rjekný wón, „ja ſo njejžym w žwojeſ ſrudobje wo ſrudobu druhich staral. Myſblach žebi, ſo mam to prawo ſ temu. Ssým pač ſo dohlaſ, ſo to njeprawda. Chzu nětko wurunacž, ſchtož hiſhčeze ſ wuruna- nju!“

Scholtovej wocžy ſo blyſhčeſtej ſ lutej radoſcu. Knjes ſ Haja ſo ſkoro ſtrži, pytniſchi, tač to mało ſlowow trjeba, ſo wjeſele pſchihotujesč. Haj, tač lóhko, to po prawom bě, wjeſele pſchihotowacž!

(Skónčenje pſchichodnje.)

Na ſwiedžení Chrystu ſzweſjenja.*)

Po ſwójim hloſu.

Pohansku njech jaſnoſcz ſihadža, Salem Boži roſhwéti ſo! Glejče, ſaku kraſnoſcz dadža pruhi ſboža Božeho! Sapomnił Bóh luda njeje, tiž bě w ſlužbje bědy ſleje.

Ach, tač ſaſlepjeni běchmy předy ſwětla ſihadženja; ſ njebeſ ſuſamknjeni džechmy wſchitzu pucž do ſkoženja! Myſl wſcha naſha ſ ſwětej džesč, požadanje ſemile běſche.

Wotajna bě rada Boža, hnada njeſtwěczeſche nam; nichčo njeſnaſeſche ſboža, ſwětla na cžer ſ njebeſam, tiž by móz nam nowu dało, jaſnoſcz na naž roſhcherjało;

Alle jač ſ wýkoloſce ſohlada ſ nam ſihadženie, pſchehadženi do ſwětloſce buchmy hnady ſbožneje, tiž je ſtyſ ſwchón wotewſala, ſe ſwěta cžmu ſ bědu wſala.

Tuto ſwětlo nječa motacž nimo cžerje wěry nam; wěžnje ſměju, knježe, dodacž džak ſa tutón dar cži tam, hdžez naž jónu dovjedž ſ tebi dom do ſbožnoſce!

Wohylniej naž, Jeſu, ſ možu, ſo ſa tobu ſledžimy wſchón cžaſ dobywſchi nad prózu a tač w ſtukach prawi ſmy! ſ tobu jónu w Božím raju blyſhčež wſchaf ſwědow ſbóžni maju.

Sjewjenje mi wupjeli twoje duschu we wſchej thſchnoſcz, twoje ſjewjenje tež moje pſchecze ſpoſoj we ſmjerči! Anježe, ſjewjenje budž twoje jenak pſcheczo ſwětlo moje!

Jeſu, ſe ſwěta mi ſleho wucžahnhež daj ſ wjeſelom do ſwětla tam njebeſkeho, hdžez ſo ſbóžných blyſhčeži dom, a ſo ſ krónu wuphſcheni budža jaſnicž wumozeni! —

*) Spěvat je Jan Rist † 1687; — ſeberbſchczil M. U.

Zyrkej a ſtat.

Nowe lěto! ſ tym ſteja pſched nami tež ſ nowa wſchě te praſhenja, kotrež naž jimaja, naž, tiž džiwamý na duchowne ſbože luda, na wobnowjenje jeho žijwenja ſ možy wěry. Schto pſchinjeſe tutto nowe lěto nam ſa lud, ſa zyrkej, ſa wohadž, ſchto nam tež ſa naſche ſerbſke wohadž — hdžz tola ſo pſchihotuje ſarjadowanje Lutíſkeho zyrkwiného wokrjeſa a hdžz tola ſa pſchichod maný tač mało ſerbſkich duchownych? — Schto pſchinjeſe nam nowe lěto ſa wukublanje naſchich džecži a naſcheje mlodžin, ſchto ſa nabozinu w ſchuli? Tych praſhenjow je wjele, tych pſchecžow doſč! Tuž pač nježmě pobrachowacž žwérne a pilne ſkutkowanje ſa to, ſo bych ſo wſchitke tute dobre pſchecža

tež dopjelnile. Tač tež Th nježměſch na ſad wostacž! Dýrbischi runje tam, hdžez þy, cžinicž žwérni to žwoje! Bóh pač chyžk hnadnje ſpožčicž, ſo by ſo nam tež tu wſcho derje radžilo a wſchitko bylo jemu ſ ežescži, nam a naſhemu ludej ſ žohnowanju!

Džen 9. januara budže to 100 lět, ſo ſo w Němſkej ta tač njenowana njedželska ſchula ſawjedže. Bě to w Hamburku. Džecži njeběchu tehdž hiſhčeze nufowane do ſchule khodžicž; tehdž dla tuta njedželska ſchula wſcho trěbne wucžesche ſ dobrovölnymi možami a žredkami. W tu ſhvilu je jich w Němſkej 16 000 njedželskich ſchulow ſ 82 000 wucžazych a 1½ milijona ſchulerjow a ſchuleřkow. — So w bratrowskej zhrčvi Čeſkeje tuta njedželska ſchula ſ wulfim žohnowanjom ſtutuje, je drje ſnate; ſu žebi tam tuto dželo ſa wohebith nadawſ ſežinili a maja žohnowanje ſ teho.

Na ſtjoč ſralow.

Hlóž: Budž cžescž a ſhwalba Wjerschnemu.

To wěczne ſwětlo njebeſke

Š nam pſchisčlo je do ſwěta,
Wótz ſſyna ſwojoh' póžlaſ ſe,
So byla Boža hěta

Tež nětko pola čzlowjekow,
Kíž přenički ſu ſtvořenjow
Toh' wulſkoh' wěcznoh' Boha.

Haj! ſwěſda jaſna ſihadžala
Je ludžom w czémnyh kraju,
Sſjo mudri na nju ſedžbuja,
Sa něſhto wulſe maju,
Cžim dale dže, cžim jaſniſcha
Ma byz jím ſhwerne wodžerla
A tom' ſbóžnikej jich dufchow.

Sſo na pucž mudri podadža;
Jich dufcham ſwětlo ſihadža!
Hdžez ſwěſda ſtejo wostawa,
Tón dom jím poſaſala,
Tam nam'kali ſu džecžatko,
Toh' ſſyna Boha Wjerschnego,
Kíž je to wěczne ſwětlo!

Tač pſchindu přeni pohanjo,
Cži mudri ſ rantschoh' kraja,
Toh' krala nowoh' pytajo,
To ſbožo namakaja!
Sſu widželi to džecžatko,
To wobdarili, modla ſo
A tom' kralej njebeſkemu.

Ta luboſcz Boha Wěczneho
Sſo ſjetwi wſchitkim ludžom!
Bóh khudym dari bohatſtwo
Pſche wſchitko kraſne wſchudžom!
Nam ſbóžnik je ſo narodžil,
Je khude dusche wobſbožil;
O ſhwalce Jeſo mjenou!

Nětk ſ pohanami, ſchesczenjo,
Sſo modl kóžda duscha
A ſpěvat kaž cži jandželjo;
Cžescž wěczna Bohu žluscha
Sa jeho wulſe dobroty,
Kíž daril je nam wózowſy,
So byli wumozeni.

To wumozjenje pschiščlo je
Wschém ludam po wschém žwecžje
Sso žłowo Bože pręduje,
Kiz čini Bože dżecži!
We žwojim žłomje dari Bóh
Nam žwoje węczne bohatstwo,
Kiz wschitzh potrjebaju.

Sa pohanow ho starajmy,
To pschitaſnja je Boža!
Sso sa nich k Bohu modlmy,
Kiz hiszceze njesamóža
Sso w Bosh nashim wježelicž,
Kiz chze wschěch ludzi wobsbožicž
Tu czaſnje a tam węcznje.

Swiecž kražna žwetłoscž hodowna
Tež pohanam saž' ſ nowa.
Njech tež jich dusche wobsboža
To žwiate Bože žłowo,
Jich wuwjedże ſtej' czemnoſcze
Do žwetla a do węcznoſcze
K tom' žorlu wschego ſboža.

Budž czescz a kħwalba Wjerschnemu
Sa tule wulku hnadi,
Kiz daril je nam we Sshnu,
Tał, jo nětk ſbóžnoſcž maju
Czi wérjazh we Khryſtuſhu,
Ssu wumozeni ſ jeho kewju
Wot hręchow węcznej' zmjercze.

O węczne žwetło njebjeske,
Swiecž k nam do czemnoſh' dola,
Njech wutroba ho wohrēje
A duscha ſ twójoh' žłowa,

Nam pomhaj ſ hręchow czemnoſcze,
So byli dżecži žwetłoscze,
Tu a tam węcznje ſbóžni.

J. W.

Wschelske ſ bliſta a ſ daſofa.

— Swjedžen tſjoch kralow žwecži ho w nashich woſadach,
taž hewak, jako woſebith žwiaty džen; hu to tola hody pohanow.
Tehodla njech tež nichto njesabudže, na tuthm dnju woſradzicž
hodowny dar ſa miſionſtvo mjes pohanami.

„Pomhaj Bóh do nowego lěta!“ pschiwoſlam — taž hižo
ſ poſlednim cziszłom ſańdzenego lěta — ſ přenim cziszłom no-
weho lěta zhej lubej woſadze naſchego njedželiſka „Pomhaj
Bóh“, kotraž je roſpróſhena po Sſerbach a Němzach, po Sakskej
a Pruskej a hewak tu a tam; woſebje pał płaczi tutón poſtron
wschém, kotriž ho ſ tutym přenim cziszłom naſchim czitarjam
pschiidžela. Wam wschém, wy lubi Sſerbię, pomhaj Bóh Knjeſ
psches tuto nowe lěto a daj Wam wérne ſbožo! A ſa Waž, kiž
Wy ſapocžinacze czitacze naſche ſopjenko, je tež ſ krótka pschi-
ſpomnjene, ſchtož je w starym lěcze „Pomhaj Bóh“ žwojim czita-
rjam powiedalo w žwojim hodownym powědańczku: „Hodowny
blyſtacze.“ Bóh daj, ſo ſeže wschitzh tež żohnowane žwiate dny
žwecžili a ſo njeſcze dužy psches nowe lěto bjes hodownego
blyſtacza! — Tuž tak: „W Božim mjenje do nowego lěta!“
Kóždy ſo staraj žwēru, ſo tajka kħeschċijsanska wéra a dowěra
we wutrobach a ludze, a pomhaj, ſo by naſche ſopjenko kħeschċi-
jansku myſl roſkhwacze mohlo, do wjazh a wjazh domow a wu-
trobów!

— Sſerbska předáſta konferenza njebudže na nowy tydžen
ſchitwórtk, ale halle póndželu, 12. wulſ. róžka, dopolednia 3/4 10
hodž. w Sſerbskim Domje.

Santowith redaktor: farař W y g a c z w Nožacžizach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěkne mjenše a wjetše džecži křesćanskich staršich.
Podawa Arnošt Serbom i l.

Křećeca Jezusowa.

Křećenik Jan předowaše při rěcy Jordanu a ludžo tak
rady na njeho posluchachu, zo k njemu z hromadami běha-
chu. Wón jim předowaše, zo maju činié pokutu a druhe
žiwjenje započeć, dokelž je přišol slabjeny Wumožnik.
W tutom času wotsali so Knjez Jezus z Nazaretha a poda-
so k Jordanej, hdźež Jan křećiješe. A tuž ſo tež jemu po-
kaza při brjozy Jordana. Knjez Jezus wšak njebě hręſil a
tehodla njechaše Jan jeho křećić. Hdyž pak Knjez Jezus
jemu pokaza, zo chee dopjelníć wſitku sprawnosć, jeho Jan
wukřei. Hdyž pak Jezus z wody wustupi, widžeše Jan nje-
bjesa wotewrjene a ducha Božeho stupaceho w podobje
hołbja a wusłyſa słowa, kotrež Bóh rěčeše: „Ty sy mój
luby syn, na kotrež mam dobre spodobanje.“ Najnadob-
niša wěc, kotruž móže čłowjek sčinić, je ta, zo by so lubił
Bohu Knjezej; a najwjetša radosć za nas je, hdyž lubujemy
Knjeza Jezusa a tak wěmy, zo Bóh lubuje nas.

Spytowanje Jezusowe.

Hdyž běše Knjez Jezus křećeny a Bóh poręčał z njebjes,
woteńdže Jezus do pusčiny a tam ſo modleše a posćeše a
přemyslowaše na cyłe štyrceći dnjow. Tak přihotowaše ſo
na wulke džělo, kotrež jeho wočakowaše. A tu, hdyž běše
hlódný a mučny, spytowaše jeho djabol, zo by dopokazał,
zo je Boži Syn, hdyž z kamjeni z jenym słowom sčini khléb
a zaso, hdyž ſo pušći z wěže cyrkwe k zemi. Knjez Jezus

wšak přewidža wotmyslenje satana a dopomni jeho na to,
štož praji Swjate pismo. Tu na kóncu satan Jezusej lu-
bješe, zo jemu da wſitke kralestwa zemje, budže-li ſo jemu
kłonić. Ale Knjez Jezus njechaše djaboła posłuchać a
wotehna jeho wot ſebje. A tuž potom přistupichu jan-
dželjo a služachu Jezusej.

Hdyž nam djabol naſeptuje zle myslički a wabi na-
k złemu skutkej, to móžemy jeho z modlitwu a dopomne-
njom na to a druhe hrono biblie zahnać.

Prěni Khryſtusowi wučobnicy.

Swjaty Jan běše z wučobníkom Jana Křećenika. Jónu
stoješe z druhim wučobníkom Handrijom a Khryſtus džeše
nimo njeju. Jan Křećenik pokaza na njeho a praješe:
„Hlejće, jehnjo Bože, kotrež njese hręchi swěta“. Jan ze
Handrijom hnydom džěſtaj za Jezusom a podaſtaj ſo do
domu, hdźež Jezus bydleše a rozmoļwjeſtaj ſo z nim a bu-
ſtaj jeho wučobnikaj. Handrij zetka potom swojego bratra
Šimana a přiwjedże jeho k Jezusej. Knjez Jezus da jemu
nowe mjenno Pětr. Druheho dnja džeše Jezus do Galilej-
skeje a tam zetka Filipa a zawała jeho, zo by był z jeho
wučobníkom. Filip powědaše wo Knjezu Jezusu swojemu
přečeles Natanaelej. Ale Natanael njechaše ze spočatka
wěrić, zo by z Nazaretha mohł přińe wot Mójzasa a profe-
tow slabjeny Mesias. Hdyž pak jemu Jezus praješe, zo je
jeho widział pod figowcom, hdyž k njemu Filip rěčeše, po-
tom wérješe, zo je Jezus Boži syn a bu z jeho wučobníkom.

Knjez Jezus chee, zo by kóždy, kiž za nim dže, tež wo-
nim swědčił.